

samme Selvgodhedens beklumrede Atmosfære, som han kendte fra sit Hjem, den samme Smaa-borgerlighedens farisæiske Ringeagt for alt, hvad der gav Livet Storhed, Vælde, Glans. Han saa' tilsidst i Folk lutter Sideniusser, der mente at hæve sig selv ved at lade haant om det, der for ham alene var Livskampen værd, — det, udenfor hvilket der for ham kun var Tomhed, Mørke, Død. Ofte i disse Dage faldt det ham i Tankerne, hvilken Velsignelse det maatte være for Katolikkerne, at deres Præster ikke giftede sig; at al den aandelige Vanførhed, der avledes i den kælderklamme Kirkeluft, ikke som i de protestantiske Lande gik i Arv fra Slægt til Slægt, bredte sig ud i Befolkningen opefter og nedefter og endevendte Begreberne ligesom i Kong Pukkelrygs Land, hvor det smaa kaldtes stort og det skæve lige.

Nu havde han tilmed samtidigt haft andre Genvordigheder at kæmpe med, blandt andet Pengebekymringer. Skønt han i den sidste Tid igen havde levet saa sparsommeligt som nogen ung Student, havde opsøgt Borgergade-Kvarterets allerbilligste Kælderrestavrationer og spist sammen med Droskekuske og Bybude, var hans Arv efter Neergaard næsten opbrugt. Han havde regnet ud, at den med den strengeste Økonomi endnu vilde kunne strække til i tre, højst fire Maaneder. Og hvad saa? Skulde han saa igen begynde at laane, at gaa den ydmygende Tiggergang rundt